

DEKLARACJA PRAW Kobiet W OPARCIU O PŁEĆ BIOLOGICZNĄ

Potwierdzenie praw kobiet w oparciu o płeć biologiczną, w tym prawa kobiet do integralności fizycznej i reprodukcyjnej, a także eliminację wszystkich form dyskryminacji wobec kobiet i dziewcząt, które wynikają z zastąpienia kategorii płci biologicznej kategorią „tożsamości płciowej”, a także z „zastępczego” macierzyństwa i temu podobnych praktyk.

WPROWADZENIE

Deklaracja potwierdza prawa kobiet w oparciu o płeć biologiczną, które zostały ustanowione w Konwencji na temat Eliminacji Wszystkich Form Dyskryminacji wobec Kobiet 1979 (CEDAW), które to prawa zostały później rozszerzone w Deklaracji Narodów Zjednoczonych na temat Eliminacji Przemocy wobec Kobiet 1993 (UNDEVW), a także w innych dokumentach na temat praw człowieka.

Deklaracja potwierdza prawa kobiet do integralności fizycznej i reprodukcyjnej, i nawołuje do eliminacji wszystkich form dyskryminacji wobec kobiet i dziewcząt, która to dyskryminacja jest wynikiem zastąpienia kategorii płci biologicznej kategorią „tożsamości płciowej”, a także wynikiem „zastępczego” macierzyństwa i podobnych praktyk.

Deklaracja używa definicji płci według słownictwa zastosowanego w glosariuszu organizacji: Kobiety w ONZ, jako „fizyczne i biologiczne cechy, które odróżniają mężczyzn od kobiet”.

Ten glosariusz definiuje słowo „tożsamość płciowa” (po angielsku: „gender”) jako: „role, zachowania, działania i cechy, które dane społeczeństwo w danym okresie uważa za właściwe dla kobiet i mężczyzn...” Mówi też, że role zgodne z „tożsamością płciową”, są „konstruowane przez społeczeństwo i są nauczonym zachowaniem.”

Ostatnio dokonywane zmiany, które zastępują kategorie płci biologicznej, językiem „tożsamości płciowej” (który to język używa stereotypów dla ról męskich i żeńskich w niektórych dokumentach organizacji ONZ, a także w prawie krajowym i polityce w wielu krajach), zagraża ochronie kobiecych praw człowieka.

Prawa człowieka, które wywalczono w oparciu o płeć biologiczną, w tej chwili są zagrożone przez próby włączenia pojęcia „tożsamości płciowej” do dokumentów na temat praw człowieka, a także do prawa narodowego w niektórych krajach.

Pojęcie „tożsamości płciowej” tworzy stereotypy uwarunkowane społecznie, które utrzymują brak równości kobiet i przedstawiają te stereotypy jako zasadnicze i wrodzone warunki, w ten sposób podważając prawa kobiet oparte na płci biologicznej. To pojęcie pozwala mężczyznom, którzy twierdzą, że mają kobiecą „tożsamość płciową” utwierdzić opinię, że są członkami kategorii kobiet w prawie, polityce i praktyce działania różnych organizacji.

Prawa kobiet oparte na płci biologicznej są także podważane wskutek stosowania „zastępczego” macierzyństwa, co pociąga za sobą utowarowienie kobiet i ich zdolności reprodukcyjnych. Taka praktyka często pociąga za sobą stosowanie środków przymusu, i w wielu sytuacjach staje się handlem kobietami.

GŁÓWNE PUNKTY

FORMY DISKRYMINACJI WOBEC Kobiet, O KTÓRYCH JEST MOWA W DEKLARACJI.

Deklaracja stara się o utwierdzenie praw kobiet w oparciu o płć biologiczną w następujących dziedzinach:

Definicja „kobiety” w prawie i w zasadach funkcjonowania organizacji.

Pojęcie „tożsamości płciowej” jest używane po to, by kwestionować prawo kobiet do określania siebie w oparciu o płć biologiczną, i po to by podważać prawo jednostek do określania swojej orientacji seksualnej w oparciu o płć biologiczną, a nie „tożsamości płciowej”. Mężczyźni, którzy twierdzą, że mają kobiecą „tożsamość płciową” dążą do tego, by zostać włączonymi do kategorii kobiety w prawie i w zasadach działania różnych organizacji. Dążą również do tego, by zostali włączeni do kategorii matki i do kategorii lesbijki. Włączenie mężczyzn do tych kategorii grozi usunięciem całego ich znaczenia, bo stanowi zaprzeczenie biologicznej egzystencji, na której opiera się status bycia kobietą, bycia matką, i bycia lesbijką. Jeśli kobiety nie mogą siebie nazywać zgodnie z prawdą płci biologicznej, wtedy nie mogą walczyć z dyskryminacją w oparciu o płć biologiczną.

Macierzyństwo i prawa reprodukcyjne

Prawa i usługi macierzyńskie istnieją w oparciu o unikalne zdolności kobiet aby zachodzić w ciążę i rodzić dzieci. Włączenie mężczyzn, którzy twierdzą, że mają kobiecą „tożsamość płciową” do kategorii prawnej matki pomniejsza społeczne znaczenie macierzyństwa i podważa prawa macierzyńskie.

Deklaracja Pekijska i Platform for Action (1995) mówią, że:

*„Wyraźne uznanie i potwierdzenie prawa wszystkich kobiet do kontrolowania wszystkich aspektów ich zdrowia, a szczególnie ich płodności, jest podstawą ich poczucia siły.
(Anex 1,17)*

To prawo jest podważane przez używanie „zastępczego” macierzyństwa, które wykorzystuje i powoduje utowarowienie zdolności reprodukcyjnych kobiet.

Prawa kobiet do wolności wiary, wolności wyrażania się, wolności stowarzyszania się i wolności zgromadzeń.

W wielu krajach organizacje państwowe, publiczne i prywatne próbują zmusić ludzi do zwracania się do poszczególnych osób w oparciu o ich „tożsamość płciową”, a nie płć biologiczną. Stosowane są sankcje, takie jak zwolnienie z pracy, przeciwko osobom, za to tylko, że mówią otwarcie o faktach biologicznych, takich jak fakt, że mężczyźni nie mogą stać się kobietami.

Organizacje, które propagują pojęcie „tożsamości płciowej” kwestionują prawo kobiet i dziewcząt do stowarzyszania i gromadzenia się, w oparciu o wspólne zainteresowania, takie jak płć biologiczna, i twierdzą kategorycznie, że mężczyźni, którzy utrzymują, że mają kobietę „tożsamość płciową” muszą brać udział w wydarzeniach i organizacjach przeznaczonych wyłącznie dla kobiet.

Te działania stanowią pewne formy dyskryminacji wobec kobiet, i podważają prawa kobiet do wolności wyznania, wolności wyrażania się, wolności stowarzyszania i gromadzenia się.

Specjalne środki, pozwalające na osiągnięcie równości kobiet.

Mężczyznom, którzy twierdzą, że mają „kobietę tożsamość”, pozwala się na dostęp do możliwości życiowych i ochrony, które były wcześniej ustanowione dla kobiet, takich, jak wyłącznie kobiece listy w partiach politycznych (co ma na celu zwiększenie reprezentacji kobiet w życiu publicznym).

Gdy włącza się mężczyzn, którzy utrzymują, że mają kobietę „tożsamość płciową”, do takich środków specjalnych, przeznaczonych do tego, by zwiększyć udział kobiet w życiu publicznym, wtedy cały cel takich środków do osiągnięcia równości dla kobiet, zostaje podważony.

Sporty z podziałem na płć.

Mężczyźni, którzy utrzymują kobietę „tożsamość” coraz częściej biorą udział w sportach przeznaczonych tylko dla jednej płci. To stawia kobiety w pozycji przegranej i może też oznaczać większe ryzyko obrażeń fizycznych. Takie praktyki podważają możliwości życiowe kobiet i dziewcząt, aby brały udział w sportach, a tym samym stanowi pewną formę dyskryminacji wobec kobiet i dziewcząt.

Przemoc wobec kobiet i dziewcząt

Pomieszanie kategorii płci biologicznej z kategorią „tożsamości płciowej” przeszkadza w ochronie kobiet i dziewcząt od przemocy, wyrządzanej im przez mężczyzn i chłopców. To coraz bardziej zezwala mężczyznom, którzy twierdzą, że mają kobietę „tożsamość płciową” na dostęp do ośrodków pomocy kobietom przeznaczonych dla jednej płci, zarówno jako ich użytkownicy, jak i pracownicy. Mówimy tu o specjalnych ośrodkach dla jednej płci (schroniska i ośrodki medyczne), które mają na celu pomoc kobietom, które doznały przemocy. Mówimy też o innych ośrodkach, gdzie bycie wśród osób tej samej płci jest

kluczowe dla poczucia bezpieczeństwa fizycznego, zdrowia, prywatności i godności kobiet i dziewcząt – takie miejsca, jak więzienia. Obecność mężczyzn w miejscach przeznaczonych tylko dla kobiet podważa rolę tych usług w świadczeniu ochrony kobiet i dziewcząt, i może też spowodować narażenie ich na przemoc ze strony mężczyzn, którzy uważają się za kobiety. Zamiana pojęcia płci biologicznej pojęciem „tożsamości płciowej” prowadzi do fałszywej i mylącej statystyki na temat przemocy wobec kobiet i dziewcząt, ponieważ identyfikuje ona sprawców tej przemocy w oparciu o „tożsamość płciową”, a nie płeć biologiczną.

Zmiana płci u dzieci

Pojęcie „tożsamości płciowej” coraz częściej stosuje się w procedurze zmiany płci u dzieci, które nie mieszczą się w tradycyjnych stereotypach płciowych, albo które otrzymują diagnozę dysforii płciowej. Stosuje się interwencje medyczne (które pociągają za sobą długoterminowe negatywne konsekwencje dla zdrowia fizycznego i psychicznego dzieci), takie jak hormony zatrzymujące proces dojrzewania, hormony przekrojowe i operacje. Stosuje się je w odniesieniu do dzieci, które w tym stadium rozwoju nie są w stanie wyrazić pełnej, podjętej z własnej woli i świadomej zgody na takie procedury. Te interwencje medyczne mogą spowodować nieodwracalne negatywne konsekwencje dla zdrowia fizycznego, w tym bezpłodność, a także negatywne skutki dla zdrowia psychicznego.

ARTYKUŁY DEKLARACJI W WERSJI SKRÓCONEJ.

Artykuł 1

Potwierdzenie, że prawa kobiet istnieją w oparciu o kategorię płci biologicznej.

Państwa powinny zachować kategorie płci biologicznej, a nie „tożsamości płciowej” w odniesieniu do prawa kobiet i dziewcząt, tak, żeby były wolne od dyskryminacji.

Włączenie mężczyzn, którzy twierdzą, że mają kobiecą „tożsamość płciową” do kategorii kobiet w prawie, w zasadach postępowania i działaniu instytucji, stanowi dyskryminację wobec kobiet poprzez podważenie ich praw człowieka w oparciu o płeć biologiczną.

W prawie, w zasadach postępowania instytucji i ich praktyce, kategoria lesbijki powinna oznaczać dorosłą osobę rodzaju żeńskiego, której orientacja seksualna jest skierowana względem dorosłej osoby rodzaju żeńskiego, a kategoria matki powinna oznaczać rodzica rodzaju żeńskiego. Mężczyźni, którzy twierdzą, że mają kobiecą „tożsamość płciową” nie powinni być włączani do tych kategorii.

ARTYKUŁ 2

Potwierdzenie natury macierzyństwa, jako wyłącznie kobiecego statusu.

Państwa powinny zapewnić, by słowo „matka” i inne słowa tradycyjnie odnoszące się do kobiecych zdolności reprodukcyjnych w oparciu o płeć biologiczną, były dalej używane w aktach konstytucyjnych, prawodawstwie, w usługach macierzyńskich i w dokumentach określających zasady działania instytucji, gdy jest mowa o matkach i macierzyństwie. Znaczenie słowa „matka” nie może ulec zmianie, tak by objęło mężczyzn.

ARTYKUŁ 3

Potwierdzenie praw kobiet i dziewcząt do integralności fizycznej i reproduktywnej.

Państwa powinny zdawać sobie sprawę ze szkodliwych praktyk, takich jak ciąża pod przymusem, albo komercyjna czy altruistyczna eksploatacja zdolności reprodukcyjnych kobiet i dziewcząt w „zastępczym” macierzyństwie, które stanowią naruszenie fizycznej i reprodukcyjnej integralności kobiet i dziewcząt, i muszą być wyeliminowane jako formy dyskryminacji w oparciu o płeć biologiczną.

Państwa powinny zdawać sobie sprawę, że medyczne badania naukowe, które prowadzą do umożliwienia mężczyznom zachodzenia w ciążę i rodzenia dzieci jest pogwałceniem fizycznej i reprodukcyjnej integralności dziewcząt i kobiet, i muszą zostać wyeliminowane jako forma dyskryminacji w oparciu o płeć biologiczną.

ARTYKUŁ 4

Potwierdzenie praw kobiet do wolności słowa i wolności wyrażania się.

Państwa powinny podtrzymywać prawa kobiet do posiadania opinii bez barier, a także do wolności wyrażania się. To powinno obejmować wolność do komunikowania myśli na temat „tożsamości płciowej”, bez narażania się na nękanie, ściganie drogą sądową czy karę.

Państwa powinny podtrzymywać prawo dla wszystkich, do określania innych osób na podstawie ich płci biologicznej, a nie „tożsamości płciowej” w każdej sytuacji. Państwa powinny zabronić jakiegokolwiek formy nakładania sankcji, ścigania drogą sądową czy kary w stosunku do osób, które nie zgadzają się na identyfikowanie innych osób na podstawie ich „tożsamości płciowej”, zamiast płci biologicznej.

ARTYKUŁ 5

Potwierdzenie praw kobiet do wolności pokojowych zgromadzeń i stowarzyszeń.

Państwa powinny podtrzymywać prawa kobiet do pokojowych zgromadzeń i stowarzyszania się. W tym prawo kobiet i dziewcząt do stowarzyszania się i gromadzenia się jako kobiety i dziewczęta, w oparciu o ich płeć biologiczną, a także prawa lesbijek do stowarzyszania się i gromadzenia się w oparciu o ich wspólną orientację seksualną, bez włączania mężczyzn, którzy twierdzą, że mają kobiecą „tożsamość płciową”.

ARTYKUŁ 6

Potwierdzenie praw kobiet do udziału w życiu politycznym, w oparciu o płeć biologiczną.

Państwa powinny podjąć wszelkie możliwe kroki, w szczególności, jeśli chodzi o polepszenie dostępu kobiet do udziału w wyborach, możliwość ich kandydowania do wyborów, udziału kobiet w tworzeniu polityki rządowej i jej wprowadzania w życie, także do piastowania stanowisk publicznych, wykonywania publicznych funkcji, również do udziału w organizacjach i stowarzyszeniach nie-państwowych związanych z życiem publicznym, i te kroki powinny być podjęte w oparciu o płeć biologiczną, a nie powinny dyskryminować kobiet przez włączenie do nich mężczyzn, którzy twierdzą, że mają kobiecą tożsamość płciową.

ARTYKUŁ 7

Potwierdzenie praw kobiet do tych samych co mężczyźni możliwości życiowych co do udziału w sportach i edukacji fizycznej.

Państwa powinny zapewnić możliwości życiowe dla kobiet i dziewcząt, aby mogły brać udział w sportach i edukacji fizycznej na zasadzie podziału według płci. Aby zapewnić sprawiedliwość i bezpieczeństwo kobietom i dziewczętom, dostęp dla chłopców i mężczyzn, którzy twierdzą, że mają kobiecą tożsamość płciową, do drużyn, obiektów, czy przebierałni (które są wyznaczone specjalnie dla kobiet i dziewcząt, powinien być zabroniony, jako forma dyskryminacji pod względem płci.

ARTYKUŁ 8

Potwierdzenie potrzeby eliminacji przemocy wobec kobiet.

Państwa muszą przedsięwziąć wszelkie środki, aby zapewnić bezpieczeństwo oraz fizyczną i psychologiczną rehabilitację kobiet, które doznały przemocy, a także ich dzieci. Te środki powinny obejmować dostęp do usług przeznaczonych dla jednej płci, a także miejsca

fizyczne dla kobiet i dziewcząt, tak by zapewnić im prywatność i godność. Usługi przeznaczone dla jednej płci powinny obejmować wyspecjalizowane usługi dla kobiet i dziewcząt, które doznały przemocy, takie jak usługi dla ofiar gwałtu, specjalistyczne usługi medyczne, specjalistyczne ośrodki do dochodzeń policyjnych, a także schroniska dla kobiet i dzieci, którzy uciekli od przemocy domowej lub innej przemocy. Powinny one także obejmować wszystkie inne usługi, takie które dbają o bezpieczeństwo fizyczne, prywatność i godność kobiet i dziewcząt. Mamy tu na myśli więzienia, ośrodki zdrowia i szpitale, ośrodki rehabilitacyjne dla narkomanów, schroniska dla bezdomnych, toalety, prysznice i przebieralnie, a także inne zamknięte pomieszczenia, gdzie te osoby zamieszkują lub mogą nie być ubrane ... W takich miejscach nie powinni się znajdować mężczyźni, którzy twierdzą, że mają „kobietą tożsamość”.

Państwa powinny sobie zdawać sprawę, że dokładne badania naukowe i zbieranie danych statystycznych, jeżeli chodzi o przemoc wobec kobiet i dziewcząt, wymagają tego, by identyfikacja zarówno sprawców, jak i ofiar takiej przemocy musi opierać się na płci biologicznej, a nie na „tożsamości płciowej”

Państwa powinny uznać prawo kobiet i dziewcząt do tego, by móc precyzyjnie określić płeć biologiczną tych ludzi, którzy użyli przemocy wobec nich. Organizacje publiczne, takie jak policja, prokuratura i sądy nie powinny przymuszać ofiar przemocy do opisywania ich napastników zgodnie z ich „tożsamością płciową” zamiast zgodnie z ich płcią biologiczną.

ARTYKUŁ 9

Potwierdzenie potrzeby ochrony praw dziecka.

Państwa powinny uznać, że interwencje medyczne mające na celu „zmiany płci” dzieci przy użyciu leków zatrzymujących dojrzewanie, hormonów przekrojowych, a także operacji nie służą interesom dziecka. Dzieci nie są wystarczająco dojrzałe, aby wyrazić pełną, podjętą z własnej woli i przemyślaną zgodę na takie interwencje medyczne, które pociągają za sobą wysokie ryzyko długoterminowych konsekwencji dla ich zdrowia fizycznego i psychicznego dziecka, a także które mogą prowadzić do nieodwracalnych niekorzystnych skutków, takich jak bezpłodność. Państwa powinny zabronić stosowania takich interwencji medycznych w stosunku do dzieci.